

δαιμόνων ἐπαρωγός; ὦ Τρωάδες, αἵτινες ἐφέρατε εἰς ἐμέ ὀλέθρα παθήματα, σκληρά, μὲ ἀπωλέσατε, μὲ κατεστρέψατε. ὁ πλέον δι' ἐμέ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν εἶναι ἀγαστός. Ὅδ' ἔρησον μοι, τλήμων βῆμα, ὀδήγησον τὴν γραίαν πρὸς ταύτην τὴν αὐλήν, ὦ τέκνον, τέκνον δυστηνοτάτης μητρός, ἔξελθε, ἔξελθε τῶν οἴκων, ἄκουσον τὴν φωνὴν τῆς μητρός, ὦ θύγατερ, ἵνα μὲ θῆς ὅποιαν περὶ τῆς ψυχῆς σου πληροφορίαν λαμβάνω.»

Ὅταν ἡ καρδία ὑπερπλησθῇ, ἐξογκοῦται καὶ ἐκρήγνυται ἐπὶ στόνον θλιβερόν, σπαρακτικόν. Καὶ εἶναι οὗτος ὁ ἐπικήδειος τῆς ἀνθρωπότητος μονόλογος. Καθολικός, συμπεριλαμβάνει πάντας γογγυσμὸν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς κοινωνίας. Τοῦτο λέγεται μὲν τύριον, ὑφ' ὃ κατεδίκασε τὰ ὑπὸ τὸν ἥλιον τὸ πεπρωμένον. Καὶ ἐν τούτοις, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ δάκρυ, ἤθελεν εἶναι διαρκής, ἀπὸ λεύτητος, αἰώνιος ὁ πόνος. Συγγέεται τὸ αἷτιον μετὰ τῆς στυγείας διὰ τοῦτο λέγομεν, ὁ στόνος εἶναι βάσανον· τούναντίον εἶναι εὐεργεσία. Ἀπεχθανόμεθα αὐτόν διότι εἶναι τὸ ὄρατόν, τὸ συγκινοῦν μέρος· τὸν πόνον μόνον ὁ παθαινόμενος αἰσθάνεται, εἶναι ἀόρατος εἰς τὸν ξένον. Τὸ πάθημα εἶναι τὸ ἡμισυ συνοδευόμενον ἀπὸ τὸ δάκρυ, ἀντιπροσωπεύει τὸ ὄλον, συμπληροῦται. Καὶ τὸ ὄλον τοῦτο πιέζει, κατακερματίζει, καταδαμάζει, κατασπαράσσει.

Θρηναὶ ἢ Ἐκθή, καὶ ὁ θρήνος αὐτῆς ὀξύς, διαπεραστικός· θρηναὶ γέρει τὴν φρίκην καὶ τὸν ἔλεον, τὴν ἀπελπισίαν. Τὸ στῆθος αὐτῆς, ἡφραίστειον ἐσβεσμένον ἀναγεννᾶται αἰφνηδῶς καὶ ἐκτινάσσει λάβαν, πῦρ, φλόγας εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκπλήττει καὶ προσηλαλεῖ τὸ

ὦ

μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοῆς;

Καὶ εἶναι ἡ φωνὴ αὕτη τῆς ταλαίνης κόρης, τῆς Πολυξένης. Πόσον παθητικός, πόσον συγκινητικός ὁ διάλογος οὗτος, καὶ ἡ μήτηρ φεγγεὶ ἀμέγαρτα κακῶν, ἀναγγέλει εἰς τὴν θύγατέρα αὐτῆς ὅτι πρόκειται νὰ ἀποθάνῃ θυσιαζομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὅποιος κατακλυσμός αἰσθημάτων, φίλων, ψυχῆς; Τίς πῦρ μύρα βλασφημίας ἐν τῇ πραγματικότητι; Γυνή, μήτηρ πρὸς